

Sygn. akt I C 3020/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda J. B. kwotę 4.629,45 zł (słownie: cztery tysiące sześćset dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 4.179,45 zł;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.826 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III nakazuje stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w S., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Świdnicy kwotę 1.161,92 zł tytułem wydatków w sprawie.

Sygn. akt I C 3020/15

UZASADNIENIE

Powód J. B. w pozwie z dnia 23 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w S. domagał się zasądzenia kwoty 4.179,45 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wnosił także o zasądzenie kwoty 450 zł tytułem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw, jako zwrot wydatków poniesionych na wykonanie przez zewnętrznego usługodawcę prywatnej opinii – kalkulacji naprawy.

Powód w uzasadnieniu podał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w dniu 4 grudnia 2015 roku nabył na podstawie umowy cesji wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową w pojeździe o numerze rejestracyjnym (...) od A. K. (1). Tenże nabył ją od pierwotnie poszkodowanego, to jest A. K. (2). Wierzytelność ta przysługiwała poszkodowanej od strony pozwanej. Zbywca wierzytelności był właścicielem samochodu marki R., który został uszkodzony w kolizji drogowej. Sprawca był ubezpieczony u strony pozwanej (marki należącej do pozwanej, to jest (...) Towarzystwa (...)). Pozwana po oględzinach przyznała odszkodowanie w kwocie 2.623,48 zł. Z kosztorysu sporządzonego przez stronę pozwaną wynika, że zaniżone zostały stawki roboczogodzin prac naprawczych, wartości materiałów a także części, które miały być wykorzystane do naprawy. Powód przed złożeniem pozwu zlecił oszacowanie szkody, a po uzyskaniu opinii określił różnicę należną do wypłaty od strony pozwanej na kwotę 4.179,45 zł. Powód domaga się odsetek od dnia następnego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody, to jest od dnia 13 stycznia 2013 roku. Powód domagał się także zasądzenia kwoty 450 zł tytułem zwrotu kosztów niezbędnych

do celowego dochodzenia roszczenia, stanowiących koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji, bez której nie byłoby możliwe prawidłowe określenie wartości przedmiotu sporu.

Strona pozwana (...) S.A. w S. w odpowiedzi na pozew z dnia 5 lutego 2016 roku wnosila o oddalenie powództwa.

Przede wszystkim zarzuciła nieważność umowy przelewu, nieudowodnienie wysokości szkody. Z ostrożności zarzucała, że odsetki powinny być zasądzone od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. B. jest przedsiębiorcą, prowadzi od 2012 roku działalność polegającą na pośrednictwie finansowo – księgowym.

Dowód: wydruk c (...) k. 10

W dniu 6 października 2015 roku A. K. (2) zawarła z A. K. (1) umowę przelewu wierzytelności za szkodę komunikacyjną nr (...) w samochodzie marki R. nr rej. (...), mającą miejsce w dniu 12 grudnia 2012 roku. Cedent przełał na nabywcę wszelkie swoje prawa do odszkodowania, oświadczając, że przysługuje mu wierzytelność wobec sprawcy szkody oraz (...) S.A. Grupa (...) S.A. , który udzielał w dniu powstania szkody ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia w związku z zawartą umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 12

Nabywca wierzytelności zawiadomił pozwaną o nabyciu wierzytelności od poszkodowanej.

Dowód: zawiadomienie – k. 13

Powód zawarł z A. K. (1) umowę przelewu wierzytelności w dniu 4 grudnia 2015 roku. Umową powyższą nabył wierzytelność przysługującą wobec strony pozwanej wynikającą ze szkody komunikacyjnej nr (...).

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 14

Powód sporządził pismo z dnia 4 grudnia 2015 roku stanowiące zawiadomienie strony pozwanej o nabyciu wierzytelności wynikającej ze szkody nr (...).

Dowód: pismo – k. 15

Wypadek, w którym uszkodzony został samochód A. K. (2) (...) miał miejsce w dniu 12 grudnia 2012 roku w K.. Jego sprawcą był A. W.. Właścicielka uszkodzonego pojazdu zgłosiła stronie pozwanej roszczenia wynikające ze zdarzenia w dniu 19 grudnia 2012 roku. Dotyczyły one kosztów naprawy uszkodzonego samochodu. Jej roszczenia zostały zaspokojone w części.

Dowód: akta szkody – k. 82

Pismem z dnia 19 grudnia 2012 roku poszkodowana A. K. (2) została powiadomiona przez pozwaną o przyznaniu odszkodowania za szkodę w pojeździe w kwocie 2.623,48 zł. Do pisma dołączono kalkulację naprawy wykonaną w systemie (...) zawierający wyliczenie takiej kwoty.

Dowód: pismo – k. 16, kosztorys – k. 17 – 21, akta szkody – k. 82

Kalkulacja naprawy samochodu R. (...) nr rej. (...) sporządzona przez (...) Sp. z o.o. w K. na zlecenie powoda określa koszt naprawy pojazdu na kwotę 6.802,93 zł brutto. Faktura wystawiona za sporządzenie kalkulacji wskazuje koszt usługi na kwotę 450 zł netto.

Dowód: kalkulacja naprawy – k. 22 – 25, faktura – k. 26

Uzasadniony koszt naprawy samochodu R. (...) nr rej. (...) wyprodukowanego w 2003 roku w związku z uszkodzeniami wynikającymi ze zdarzenia z dnia 12 grudnia 2012 roku przy uwzględnieniu technologii producenta i oryginalnych części zamiennych potrzebnych do przywrócenia pojazdu do stanu przed wypadkiem, stawek robocizny stosowanych na lokalnym rynku wynosi 6.802,94 zł brutto. Stawka za roboczogodzinę stosowana przy pracach blacharskich i lakierniczych wynosi 100 zł netto. Pozwana zastosowała stawkę 50 zł brutto. Pozwana przyjęła ponadto obniżoną o 63% wartość oryginalnych części. Zmniejszyła także o 33 % wartość materiałów lakierniczych.

Dowód: opinia biegłego – k. 88 - 96

Sąd zważył:

Poza sporem w sprawie był fakt uszkodzenia pojazdu R. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność A. K. (2); szkoda powstała w wypadku komunikacyjnym, który miał miejsce w dniu 12 grudnia 2012 roku. Bezsprzeczne było także, że w chwili zdarzenia pozwana udzielała sprawcy kolizji ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Odpowiedzialności swojej co do zasady pozwana nie kwestionowała, a w postępowaniu likwidacyjnym naprawiła w części szkodę.

Ustalone w toku postępowania dowodowego okoliczności powstania szkody uzasadniają przyjęcie, że pozwana ponosi odpowiedzialności wobec poszkodowanego na podstawie przepisów art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. regulujących odpowiedzialność samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka.

Odpowiedzialność pozwanej wynika z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U z 2016r., poz. 2060 ze zmianami). Przepisy art. 34, 35 i 36 ustawy określają granice odpowiedzialności ubezpieczyciela, którą jest granica odpowiedzialności posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Powód zgodnie z wymogami art. 6 k.c. udowodnił fakt nabycia od poszkodowanej wierzytelności wynikającej ze szkody powstałej ze zdarzenia z dnia 12 grudnia 2012 roku. Skuteczności i ważności tej czynności prawnej pozwana nie podważyła, mimo zgłoszonych zarzutów. Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do § 2 tegoż art. 509 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Brak podstaw do uznania czynności przelewu za nieważną. W konsekwencji uznać należy, że roszczenie oparte jest na powołanych wyżej przepisach w zw. z art. 509 k.c.

W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Oznacza to, że zgodnie z zasadami naprawienia szkody określonymi w art. 361 § 2 k.c. i 363 § 2 k.c. ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Użycie części zamiennych nie będących oryginalnymi może prowadzić do pogorszenia sytuacji poszkodowanego. Tylko użycie części oryginalnych producenta gwarantuje przywrócenie sprawności technicznej i użytkowej na takim samym poziomie, jaki był przed wypadkiem.

Powyzszy wniosek wynika także również z opinii biegłego sądowego sporządzonej w sprawie. Opinia jest rzetelna, należycie umotywowana, wskazuje przyczynę rozbieżności w wycenie kosztów naprawy pojazdu w sposób

przekonujący i logiczny. Wobec tego jej wnioski należało uwzględnić przy rozstrzygnięciu w niniejszej sprawie. Biegły zastosował ponadto stawki za robociznę obowiązujące na tym terenie, co urealnia koszty naprawy w stosunku do tych wyliczonych przez pozwaną. Samochód winien być przywrócony do stanu poprzedniego, jeśli w tym celu należy użyć części lub materiałów nowych, to nie sposób znaleźć uzasadnienia dla pomniejszenia ich wartości z uwagi na wiek samochodu. Ich użycie nie prowadzi bowiem do zwiększenia wartości pojazdu. Nie można tracić z pola widzenia okoliczności istotnej i wpływającej na wartość pojazdu, to jest faktu uszkodzenie w kolizji drogowej.

Wobec powyższego należy przyjąć, że koszt naprawy pojazdu wynosi 6.802,93 zł. Poszkodowanej wypłacono z tego tytułu kwotę 2.623,48 zł. Różnicę stanowi kwota 4.179,45 zł, którą to kwotę należało zasądzić na rzecz powoda.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że koszt uzyskania ekspertyzy prywatnej w celu określenia wartości szkody w pojeździe jest wydatkiem celowym, stąd uwzględniono roszczenie powoda także i w tym zakresie.

O odsetkach orzeczono na podstawie przepisu art. 481 k.c. zasadzając je od dnia następnego po 30 dniach od zgłoszenia szkody od kwoty 4.179,45 zł.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku procesu, w którym żądanie powoda uwzględniono w całości. Na zasądzone koszty składa się opłata sądowa, koszty zastępstwa łącznie opłatą od pełnomocnictwa w stawce obowiązującej w dacie złożenia pozwu. W kosztach należało także uwzględnić zwrot wydatków, to jest zaliczkę w kwocie 800 zł wpłaconą przez powoda z przeznaczeniem na koszt opinii biegłego. Pozwana również uiściła zaliczkę na koszt opinii biegłego w kwocie 1.000 zł. Dalszymi wydatkami związanymi z opinią biegłego należało obciążyć stronę pozwaną.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.